

ת"פ 16317/07/17 - שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן נגד מאיר אלמלח

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 16317-07-17 שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן נ' אלמלח

בפני כבוד השופטת רות שפילברג כהן
בעניין: שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן

המאשימה

נגד

מאיר אלמלח

הנאשם

גזר-דין

כתב אישום ורקע

1. הנאשם הורשע על-פי הודאתו, בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. בהתאם לכתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי, שימש הנאשם, המתגורר ביישוב ספסופה, כמזכיר הישוב (בכותרת כתב האישום נרשם אמנם כי הנאשם מתגורר ביישוב אחר, אך אין מחלוקת כי בפועל הנאשם הוא תושב ספסופה). בימים שקדמו לאירוע הנדון, התקיים בין הנאשם לבין תושב בשם שמעון דנינו (להלן: "**דנינו**"), ויכוח, על כך שהנאשם שפך אספלט מגורד בשטח השייך לדנינו לצורך סלילת כביש גישה, כאשר בין הצדדים הובהר כי לא יתבצעו עוד עבודות עד להגעת מודד למקום.

ביום 23.4.17 הגיע הנאשם לשטח, כשהוא מלווה בטרקטור, והחל לבצע יישור של האספלט לצורך סלילת הכביש. אשתו של דנינו פנתה אליו וביקשה כי יחדל ממעשיו אך הנאשם לא שעה לבקשתה. למקום הגיע ליאור אזולאי, המשמש כראש הוועד המקומי ביישוב, וכן אליהו יצחק, המשמש כחבר מליאת המועצה מטעם היישוב. השניים פנו לנאשם בדרישה כי יחדל ממעשיו, וכי מדובר בעבודה הטעונה היתר שאין בידיו, ובין הצדדים הוחלפו צעקות.

בהמשך, החל אליהו יצחק לצלם את האירוע בטלפון הנייד שלו, אז, פנה הנאשם לליאור אזולאי ואמר לו: "**אני מציע לך ללכת מפה וכן דחף את אליהו יצחק**". עוד אמר הנאשם לליאור אזולאי: "**תלכו מפה שניכם, לפני שאני אכנס בך אני אקבור אותך**", ודחף לאליהו יצחק את היד המחזיקה את הטלפון הנייד, עד כי הטלפון נפל על הרצפה.

3. ביום 6/11/18 הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון, לפיו הנאשם יודה בעובדות כתב האישום המתוקן, יורשע בעבירה המיוחסת לו, ויפנה לשירות המבחן. סוכם כי הצדדים יטענו הצדדים לעונש באופן חפשי.

תסקיר שירות המבחן

4. שירות המבחן המליץ על ביטול הרשעתו של הנאשם בדין, על העדפת הפן השיקומי לגביו, וכן הטלת צו של"צ בהיקף של 100 שעות.

בתסקיר מיום 7/4/19 נמסר כי הנאשם בן 57 ואב לשלושה. משפחת המוצא שלו מנתה 12 נפשות, אביו נפטר לפני כ-35 שנים, אמו בת 90. הנאשם חווה את מותו של האב באופן משברי. לנאשם קשר תומך וקרוב עם בני משפחתו. בנותיו בגילאים שבין 25 ל-32, הצעירה מתגוררת בביתו. לנאשם קשר קרוב עמן. הנאשם התגרש לאחר 17 שנות נישואין. יחסיו עם גרושתו היו מורכבים תחילה, אך כיום היחסים לדבריו "רגועים". לדבריו, יש לו קשר עם בת זוג ב-14 השנים האחרונות.

לאחר סיום לימודי התיכון, שירת שירות צבאי מלא, ולאורך השנים שירת במילואים.

במשך השנים עבד בעבודות שונות וניהל מספר חברות, למד לתואר ראשון במכללה ולתואר שני באוניברסיטת ת"א. בשנים האחרונות חזר להתגורר ביישוב כדי לסייע לאמו, עובד במשרה חלקית ברשת מרכולים כקניין, ובמקביל משמש כמזכיר היישוב.

הנאשם חשש כי הרשעה בדין תמנע ממנו מלהמשיך ולכהן כמזכיר היישוב וכן תפגע ביכולתו להתמודד במסגרת פוליטית מקומית, פעילות בה עוסק.

אין לחובת הנאשם הרשעות קודמות. הוא קיבל אחריות פורמלית על ביצוע העבירה וביטא חרטה. לדבריו, קיימת מתיחות בינו ובין המתלוננים, על רקע חילוקי דעות הכרוכים בניהול היישוב. לדבריו, לא הייתה לו כוונה לממש איומיו, שנאמרו בלהט העימות. הנאשם התקשה לבטא אמפתיה כלפיה המתלוננים וניכר כי חש פגוע מהתנהלותם. הוא ציין כי כיום אין קשר ישיר ביניהם והוא נמנע מתקשורת עמם, למעט בענייני עבודה.

שרות המבחן התרשם כי ההתנהלות המתוארת בכתב האישום המתוקן אינה מאפיינת את הנאשם בדרך כלל, לנאשם מיומנויות תקשורת טובות ביסודן, הוא בעל יכולת לשליטה עצמית, סף תסכול גבוה, ויכולת לגלות אמפתיה לאחר. יחד עם זאת, במצבים מסוימים עלול לאבד שליטה ולפעול באימפולסיביות. שירות המבחן התרשם מקיומה של רמת סיכון נמוכה להישנות עבירות דומות בעתיד.

הנאשם שלל נזקקות טיפולית ושרות המבחן התרשם כי אין צורך בטיפול. שירות המבחן סבר כי יש להעדיף את שיקולי השיקום בעניינו, ולהטיל עליו צו של"צ בהיקף של 100 שעות, שיבוצעו בסיוע

לקשישים בגוש חלב.

באשר לסוגיית ההרשעה, על אף שלא הוצגו מסמכים המצביעים על פגיעה אפשרית בפרנסה ובתעסוקה, נוכח העדר עבר פלילי, ועל מנת להימנע מפגיעה אפשרית בפרנסתו ויכולתו לשאת בתפקידים ציבוריים, הומלץ בחיוב לשקול את ביטול הרשעתו.

ראיות לעונש

5. במסגרת הטענות לעונש, הושמעו מטעם המאשימה עדויותיהם של אליהו יצחק ושמעון דנינו, שהוזכרו בכתב האישום המתוקן.

אליהו יצחק העיד כי הנאשם ביקש להיכנס ולסלול כביש במקום לא לו, נהג בצורה כוחנית, שגרמה לו לחוש מושפל ונפגע. לדבריו, הנאשם לא התנצל בפניו ולא דיבר אתו מאז המקרה. לשאלת הסנגור מסר כי ביישוב יש בעיה של גבולות ושטחים, אך הבעיות אינן בינו ובין הנאשם, אלא שהן קשורות למתלונן ליאור אזולאי.

שמעון דנינו העיד כי הרקע לאירוע היה מקרה שבו הנאשם שפך את החומר בגבול בין שני שטחים, וכי נערך סיכום לפיו מדובר בטעות, וכי לא ימשיכו בעבודות עד לבירור נושא הגבול. לדבריו, הפרת אותו סיכום במעשי הנאשם גרמו לכך שיחוש פגוע ומאויים, והאווירה ביישוב טעונה עד היום. לדבריו של דנינו, אשתו נפגעה מהאירוע ושניהם חשים מאוימים מפני הנאשם. דנינו העיד כי כשהאירוע התרחש, הוא היה בעבודה, ולכן אשתו ניגשה אל הנאשם וציינה בפניו שבהתאם לסיכום לא ייסלל הכביש עד לבירור, והוא יצר קשר עם ליאור אזולאי ואם אליהו יצחק שיגיעו גם הם למקום. דנינו, שמסר כי הוא שוטר בעיסוקו, העיד כי לאירוע ולתוצאותיו קיים רקע של מחלוקת פוליטית בין פלגים ביישוב, אשר משרים אווירה שלילית ומאיימת, והביא דוגמאות להתנהגות שאותה מצא עויינת כלפיו, גם אחרי אירוע כתב האישום.

6. מטעם הנאשם העיד לעונש מר מוטי אלקבץ, יו"ד וועד ספסופה בהווה. לדבריו מר אלקבץ, הוא שימש כמזכיר היישוב שמונה שנים, והנאשם הוא חברו. אלקבץ העיד כי הנאשם אינו דמות שלילית, אלא נבחר ציבור המקובל על התושבים, שמעולם לא היה מעורב באירועי אלימות. הכביש נשוא המחלוקת הוא כביש שעבר הליכי תכנון, ובטעות גלש אספלט ששפכו אל המקום הלא נכון. לאחר מכן הוזמן מודד. לדבריו, מדובר ביריבות פוליטית בתוך היישוב.

מר אלקבץ, בחקירתו הנגדית, הביע דעתו כי התנהגותו של הנאשם מובנת בחלקה, כתגובה לכך שצולם (ע"י אליהו יצחק), שכן לשיטתו גם צילום של אדם על ידי אחר, הנו מעשה אלים (עמ' 12 ש' 13).

טיעונים לעונש

ביום 10/4/19 טענו הצדדים לעונש.

7. טיעוני ב"כ המאשימה

ב"כ המאשימה טען כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על-תנאי ובין 8 חודשי מאסר בפועל, וביקש להטיל על הנאשם עונש מאסר על-תנאי בצירוף פיצוי משמעותי וקנס שינוע בין 1,000 ל-10,000 ₪. עוד ביקש להטיל פסילת רישיון בפועל נוכח השימוש בטרקטור.

ב"כ המאשימה טען כי עבירת האיומים עומדת ברף גבוה של חומרה, באופן יחסי, וכי אלמלא הודאת הנאשם והעדר עבר פלילי, הייתה המאשימה עותרת להטלת עונש מאסר. נטען כי הדברים אותם השמיע הנאשם, והסיטואציה בה נאמרו, הם בבחינת איומים קשים ומזרי אימה בלב השומע. על פי טענת המאשימה, פעולת הצילום אותה ביצע אליהו יצחק הייתה לגיטימית, והניסיון למנוע את התיעוד מגביר את תחושת האימה. המתלוננים שהעידו מסרו כי חשו מושפלים ומאוימים.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, נטען, כי עד היום הנאשם לא פנה למתלוננים בהתנצלות ובקשת סליחה. אף ששירות המבחן קבע כי מסוכנותו נמוכה, נקבע כי הנאשם עלול לנהוג באימפולסיביות ומתקשה לגלות אמפתיה כלפי המתלוננים.

באשר להרשעתו של הנאשם בדין, נטען, כי הנאשם לא עומד בתנאי הפסיקה לביטול הרשעה, לא הצביע על כל נזק שייגרם לו, וכי אנשי ציבור בכירים וידועים רבים הנם בעלי עבר פלילי. לא הוכח כיצד הרשעה תגרום לנאשם לנזק, ולו לנזק מסוים, במידה ויורשע. ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה ממנה עולה כי ביטול הרשעה בדין שמור למקרים חריגים בלבד.

8. טיעוני ב"כ הנאשם

ב"כ הנאשם ביקש לבטל את הרשעת הנאשם בדין ולאמץ את המלצת שירות המבחן בדבר הטלת צו של"צ בלבד. נטען, כי הנאשם בן 57 נקלע לסיטואציה שלא בטובתו, שבמסגרתה לאחד המתלוננים ולמשפחתו סכסוך ארוך שנים עם מוסדות היישוב. נטען כי מצד המתלוננים נעשתה התגרות מכוונת כאשר דחפו לעבר פניו של הנאשם את הטלפון הנייד. הנאשם נטל אחריות, ביטא חרטה, שירות המבחן הגיש בעניינו תסקיר חיובי והתרשם כי הסיכון הנשקף ממנו נמוך, ומדובר באירוע יחיד וחריג בחייו. הנאשם פעיל פוליטית, והדבר זימן עבורו חיכוכים שונים, והאירוע דנן הוא על רקע זה. נטען, כי המלל המופיע בכתב האישום המתוקן אינו מבסס את עבירת האיומים ברף חומרה גבוה כפי שטען ב"כ המאשימה. נאמר כי הותרת ההרשעה על כנה תגרום לנאשם פגיעה קשה במעמדו ובעתידו.

8. דברי הנאשם

הנאשם מסר כי נקלע לסיטואציה, הוא נשלח למקום ע"י היישוב, והיה במקום דין ודברים על רקע בעיה ארוכת שנים. לדבריו, הוא עצמו חש מאוים, המתלוננים צעקו והיו נסערים, וכיוונו ולעברו טלפון נייד. הנאשם התנצל מעומק לבו בפני מי שנפגע, ומסר כי לא הייתה כוונה במעשיו.

שאלת ההרשעה

9. כפי שהובהר, עיקר המחלוקת בין הצדדים נסובה סביב שאלת ההרשעה בדין, שכן המאשימה מראש עותרת במקרה זה להשתתף מאסר מותנה ופיצוי בלבד.

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, ועל אף המלצת שרות המבחן לבטל את ההרשעה, מצאתי כי לא מתקיימות במקרה זה הנסיבות המצדיקות ביטול הרשעה. אבהיר להלן את נימוקי החלטתי.

10. הכלל בהליך הפלילי הוא כי נאשם בגיר, שהוכחה אשמתו - יורשע בדין.

הימנעות מהרשעה הינה חריג לכלל, שהנו מוצדק רק במקרים נדירים וחריגים, בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אשר יש לקבוע כי הוא ממשי וחריף, לבין היעדר חומרתה של העבירה, שניתן להימנע מהרשעת מבצעה, מבלי שהדבר יפגע באינטרס הציבורי ובערך המוגן.

הכלל המנחה לגבי הימנעות מהרשעה, נקבע בע"פ 2083/96 **תמר כתב נגד מדינת ישראל (21.08.97)**, שם נקבע כי הימנעות מהרשעה תהיה מוצדקת רק בהתקיים שני תנאים מצטברים:

"ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה.."

בע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נגד ויקטור שמש (02.09.96)**, נקבע כי ניתן להסתפק במבחן בלי הרשעה, רק במקרים מיוחדים ויוצאי דופן. הימנעות מהרשעה על ידי בית המשפט כאשר אין לכך צידוק ממשי מפרה את הכלל בדבר הרשעה ובכך פוגעים גם בעקרון השוויון בפני החוק.

11. לאור האמור לעיל, ניתן לומר כי השאלה אם ניתן להימנע מהרשעת נאשם נענית תוך איזון הדדי בין שני שיקולים שמשקלם משפיע זה על זה - ככל שהעבירה חמורה יותר, נסיבותיה קשות, ופגיעתה בערכים ובמוסכמות החברתיות גבוהה יותר, אזי הימנעות מהרשעה של מבצעה תהיה פחות סבירה ומוצדקת, ותתאפשר, אם בכלל, רק מקום בו תוכח פגיעה ניכרת וקשה בעתידו של הנאשם.

12. אף אם הייתי נכונה לקבוע כי מדובר בעבירה מסוג העבירות בהן ניתן, במקרים המתאימים והחריגים, לוותר על הרשעה מבלי לפגוע ביתר שיקולי הענישה, סבורה אני כי בנסיבות ביצוע העבירה דנן - אין הדבר כך. כתב האישום תיאר סיטואציה מאיימת, שבה הנאשם, ששימש בתפקיד של מזכיר הישוב, נהג בכוחנות, תוך איום מילולי, ואף תוך דחיפות, שלא התגבשו לכדי עבירת תקיפה, אך ליוו את ההתנהגות המאיימת, כלפי ליאור אזולאי ואליהו יצחק - בני הישוב, שגילו התנגדות לגיטימית למעשי הנאשם. אין

למעשה מחלוקת כי הנאשם הגיע, מלווה בטרקטור הנהוג על ידי אחר, לאזור מחלוקת, המצוי, בלב סכסוך קודם לגבי עניינים רגישים של גבולות, שטחים, קניין והיתרים. הטרקטור המשיך בביצוע עבודות שהייתה לגביהן התנגדות קודמת שלא הוכרעה. המתלוננים חששו כי הנאשם ביקש, בניגוד להסכם קודם, שלא יבוצעו עבודות בטרם יבדק השטח על ידי מודד, "להעמיד עובדות בשטח", ולפיכך הגיעו וגילו התנגדות. דנינו לא היה נוכח במקום, ואולם אשתו, ובהמשך גם ליאור אזולאי, ואליהו יצחק, בקשו מהנאשם, ששלט בטרקטור הנהוג על ידי אחר, להפסיק את עבודות יישור החומר.

הנאשם נהג במתלוננים בכוחנות ובבוטות, שגלשה לאיומים פלייליים תוך דחיפות.

התנהגותו של הנאשם הסלימה לאחר שאליהו יצחק החל לתעד את העבודות על ידי מכשיר הטלפון שלו.

13. איני מקבלת את טענת ההגנה כי שימוש במצלמת טלפון במקרה הנוכחי מהווה מעשה התגרות שניתן לראותו כגורם מקל. בימינו, בהם כל אדם מחזיק על גופו מצלמה, פעולת תיעוד וצילום, המתבצעת במצב של מחלוקת ועימות, הנה פעולה סבירה וצפויה.

מי שמוציא את מכשיר הטלפון האישי שלו ומפעיל בגלוי מצלמה, בסיטואציה שבה הוא עצמו מעורב, קל וחומר נתון בסיכון, אין במעשיו שלילה ברת משקל.

מי שפועל על פניו באופן שלילי כלפי זולתו, לא יוכל להיבנות על טענה כי תיעוד מעשיו וצילומם תוך מעשה, מהווים גורם מקל להתנהגותו הפלילית.

כזה הוא המקרה הנוכחי. הנאשם, שאיים על ליאור אזולאי הסלים את התנהגותו כשראה שאליהו יצחק מצלם אותו.

בסופו של דבר, הצילום שביצע אליהו יצחק שימש כראייה מרכזית להגשת כתב אישום זה.

הודאת הנאשם והחסכון בזמן השיפוטי הנם, בתיק זה, תוצאה ישירה לקיומה של הראייה המצולמת, בה הנאשם הוקלט מאיים.

צילומם של הנאשם לא הווה התגרות, אלא דווקא שלב שבו היה עליו לסגת ולחדול מהתנצחות ומאלימות, ואולם הוא לא עשה כן בזמן.

14. צירוף הנסיבות, בהן המלל אותו השמיע הנאשם בפני המתלוננים, הכוחנות בה נהג כלפיהם, והניסיון למנוע תיעוד של מעשיו, אינם מאפשרים לבטל את ההרשעה מבלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים אלא בנסיבות יוצאות דופן, אשר אינן מתקיימות כאן.

15. תסקיר שרות המבחן לא כלל התייחסות לעמדת נפגעי העבירה, ולפיכך הרשיתי לנציגיהם להעיד, כפי שבקשו, בקצרה, לעונש. משהובאה עמדתם, שוכנעתי כי קיימת חשיבות בהלימה שבין המעשה ומשמעותו לנפגעי העבירה, לבין גזר הדין, וזאת למניעת הישנות של מעשים דומים בעתיד, ובפרט כאשר

מדובר בסכסוך פעיל אשר ככל הנראה נמשך גם היום ומשרה אווירה מתוחה בין הפלג החזק שהנאשם נמנה עמו, לבין אנשי המיעוט, שהמתלוננים בתוכו, והכל באותו ישוב קטן. המתלוננים העידו על מצוקה שחשו ושהם עדיין חשים על אותו רקע, והתרשמתי מכנותם. מנגד, מר אלקבץ, שהעיד מטעם הנאשם, הותיר רושם של סלחנות בלתי ראויה לגבי פגיעה במיעוט, במיוחד מצד יושב ראש הוועד. הנאשם הביע אמנם חרטה על מעשיו בפני שרות המבחן ובבית המשפט, ואולם כלפי המתלוננים לא הביע חרטתו ולא התנצל באזניהם. מדובר בקבלת אחריות שאיננה מלאה. גישת הנאשם לעבירה שביצע, שוללת, יחד עם יתר הנימוקים, ביטול הרשעה.

16. בעניינו של הנאשם שבפניי, תיקון כתב האישום, ועתירת המאשימה להסתפק בענישה מותנית בלבד, מגלמים, לידי, את ההקלה הנדרשת בעניינו של מי שנטל אחריות, הודה, ופועל בדרך כלל באורח נורמטיבי וזו לו הסתבכות ראשונה. בנוסף, אין בדעתי להכביד ברכיב הפיצוי עונשי, על אף שהמאשימה בקשה להטיל פיצוי משמעותי. ואולם, סבורני כי במקרה דנן, **אין זה ראוי** להקל עם הנאשם הקלה מרחיקת לכת נוספת בביטול ההרשעה.

17. למעלה מן הצורך, אציין כי לא הוכח לפניי, בנסיבותיו של הנאשם, כי הרשעה בדין תפגע פגיעה חמורה בסיכויי שיקומו.

בבואו של בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, על הנאשם להתייחס לנזק מוחשי קונקרטי ולא לאפשרויות תיאורטיות לפיהן יגרם לנאשם נזק בעתיד. ראו לענין זה את הדברים שנאמרו ברע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נגד מדינת ישראל (03.01.13):

"לא מצאתי כל פגם בעמדתו של בית המשפט המחוזי, לפיה יש להתייחס לנזק המוחשי-קונקרטי העלול להיגרם למבקש, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, לפיהן עלול להיגרם לו נזק כלשהו בעתיד. קבלת גישתו זו של המבקש, תחייב את בית המשפט להידרש לתרחישים תיאורטיים, שאין לדעת אם יתממשו בעתיד, ולא ברור כלל עד כמה תהיה להרשעה בדין השפעה על התכונות של אותם תרחישים."

18. הנאשם משמש כמזכיר היישוב, וכן עובד במשרה חלקית כקניין ברשת מרכולים. הנאשם לא הציג בפני שרות המבחן כל מסמך שיש בו כדי לתמוך בטענתו כי יגרם לו נזק במידה והרשעתו תיוותר על כנה. איני סבורה כי עיסוקי הנאשם הם מן הסוג המלמד כשלעצמו כי הרשעה בדין עלולה לחסום את הנאשם מהמשך העיסוק בהם, או מקידום עתידי כלשהו. אף שאיפותיו של הנאשם להתקדם בזירה הפוליטית אינן מושפעות, בהכרח, מהרשעה. מדובר בנושא משרה פוליטית, בזירה המצומצמת והביתית של סביבתו, ובצדק ציין התובע כי גם ב"ליגת העל" של הפוליטיקה הישראלית פועלים באין מפריע מי שהורשעו בפלילים בעברם.

19. פסיקת בתי המשפט התייחסה, פעמים רבות, לשאלת ההרשעה, בהקשר לעיסוקים שונים, ונמצא כי

גם במקרים בהם היה קיים סיכון לאבדן מקום העבודה, או לאבדן רישיון העיסוק, אין לקבוע באופן אוטומטי כי יש להימנע מהרשעה, מקום שלא הוכח קיומו של נזק קונקרטי בנסיבות העניין (רע"פ 1/15 **כצמן נ' מדינת ישראל** (19.1.15); רע"פ 1931/15 **מויססקו נ' מדינת ישראל** (26.3.15)).

בהקשר זה, הפנה ב"כ המאשימה לפסקי-הדין בע"פ 3255/14 **מדינת ישראל נ' ביטון** (16.3.15) שם הורשע הנאשם בעבירת איומים ונקבע כי אין בגילו הצעיר ובהעדר פלילי כדי להצדיק הימנעות מהרשעה, ובעפ"ג (מרכז-לוד) **שלומוב נ' מדינת ישראל** (6.11.16) שם הורשע המערער בעבירת איומים, לאחר ששלף כלפי המתלונן מצית הנחזה להיות אקדח, ונדון למאסר על-תנאי ולשל"צ אותו ביצע. נטען, כי הרשעתו פוגעת בעיסוקו כסוחר יהלומים ותכשיטים ותמנע ממנו היכולת לקבל אשרה לכניסה לארה"ב, וכן המערער מבקש לקבל רישיון לעיסוק בחלפנות כספים. נקבע, כי נתוני החיוביים של המערער הובאו בחשבון עת נדחתה עתירתו לביטול ההרשעה, וכי טענות המערער לעניין הנזק שעלול להיגרם לו כתוצאה מהרשעה לא הוכחו, ואין מצדיקות הימנעות מהרשעה. עוד הפנה ב"כ המאשימה לת"פ (ת"א-יפו) 5594-02-17 **מדינת ישראל נ' אלבז** שם הורשע הנאשם בעבירות שונות אמנם, אך נקבע כי העסקתו כמורה בבי"ס תיכון אינה מלמדת על קיומה של אפשרות פגיעה תעסוקתית מעצם ההרשעה.

20. לסיכום, נוכח המפורט לעיל, מצאתי כי אין מקום לביטול הרשעתו של הנאשם בדיון.

גזירת עונשו של הנאשם

21. עבירת האיומים בה הורשע הנאשם פוגעת בערכים מוגנים של שמירה על כבוד האדם, שלמות גופו, תחושת הביטחון האישי, יכולתו לנהל שגרת חיים ללא חשש, וכן כבודו.

לעניין חומרת עבירות האיומים והערכים המוגנים, ראו את הדברים שנאמרו על ידי כב' השופט גולדברג בע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל** (06.09.89):

"...אינטרס החברה הוא להגן על שלווה נפשו של הפרט... מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדיון. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט... בידוע הוא, שבמקרים רבים מושמעים איומים Per se כמסר מוסווה להתנהגות המצופה מן המאויים. נמצא, כי סעיף 192 מקדים רפואה למכה ומונע מלכתחילה פגיעה עתידית בחירות הפעולה של הזולת".

נסיבות ביצוע העבירות

21. כפי שפורט בהרחבה, מדובר באיום מילולי, המלווה בדחיפות, על רקע ויכוח בנושא סימון גבולות בין

שטחים ועשיית עבודות בניגוד לאי הסכמה וסכסוך.

התייחסתי לחומרה שבמעשים, בכך שהנאשם השמיע באזני המתלוננים אמירות כגון "תלכו מפה", "אכנס בך", "אקבור אותך", דחף את אחד המתלוננים אשר צילמו, ובהמשך דחף את ידו האוחזת בטלפון הנייד עד כי הטלפון נפל לארץ. ההתנהגות היא כוחנית ובוטה, עם מימד של אלימות.

כאמור, המאשימה עותרת לענישה ממשית של של"צ, מאסר על תנאי ופיצוי משמעותי למתלוננים, ואין בפנינו עתירה לרכיב של מאסר.

אין מחלוקת כי עמדת המאשימה מכוונת לענישה שבצדו המקל של מתחם העונש, ולפיכך, למעשה, מתייתר הדיון בשאלת המתחם.

אסתפק בכך שאציין כי מתחם הענישה בעבירת איומים בנסיבות דומות משתרע בין מאסר מותנה לבין כשבעה חודשי מאסר בפועל.

גזירת עונשו של הנאשם

19. הנאשם בן 57 ואב לשלוש בנות בוגרות. אין לנאשם הרשעות קודמות.

הנאשם מועסק כמזכיר היישוב, וכן עובד כשכיר במשרה חלקית.

הנאשם נטל אחריות, אם כי צינתי שמצאתיה חלקית לנוכח גישתו לנפגעי העבירה. הנאשם הודה בעבירה במסגרת הסדר טיעון, חסך זמן שיפוטי ואת עדות המעורבים, וכן הביע חרטה וצער על התנהלותו במקרה. כאמור, מדובר במקרה יחיד, שלא נשנה.

למתלוננים נגרמו עלבון ותחושות פחד, ואולם אלה פגיעותיהם היחידות. אין לשלול אפשרות כי תחושותיהם של המתלוננים מושפעות גם מעניינים שמעבר לאירוע כתב האישום, שכן מדובר בסכסוך ממושך.

שרות המבחן התרשם מקיומה של רמת סיכון נמוכה, יכולת לשליטה עצמית, סף תסכול גבוה ויכולת לגלות אמפתיה לאחר. לצד אלה התרשם מכך שבמקרים מסוימים הנאשם עלול לפעול באימפולסיביות. הוסק כי רמת הסיכון להישנות עבירות בעתיד היא נמוכה, מיכולת להפיק לקחים כתוצאה מהשלכות התנהגותו ומהעדר צורך טיפולי ממשי.

20. אני סבורה כי בנסיבות העניין ניתן להסתפק בהטלתו של מאסר מותנה, ללא רכיב השל"צ שהומלץ בתסקיר. להשקפתי, עונש השל"צ נועד לאזן אי הרשעה, שעליה המליץ התסקיר. משמצאתי כי יש להותיר את ההרשעה על כנה - הרשעת הנאשם והטלת מאסר מותנה, יהוו ענישה הולמת, נוכח קיצור

הזמן השיפוטי, הבעת החרטה בשרות המבחן ובפני בית-המשפט והעדר העבר הפלילי. החלטתי להטיל על הנאשם לשלם פיצוי מתון ביותר למתלוננים.

סוף דבר

20. נוכח כל האמור לעיל, אני גוזרת את עונשו של הנאשם כדלקמן:

- א. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים והתנאי הוא כי במשך שלוש שנים מהיום, לא יעבור הנאשם כל עבירת איומים.
- ב. פיצוי על סך 600 ₪ לכל אחד מהמתלוננים - ע"ת מס' 3 וע"ת מס' 4. סך הפיצוי ישולם בתוך 90 יום מהיום.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ח סיוון תשע"ט, 01 יולי 2019, במעמד הצדדים.